

тинки, покосени сѣна. . . Дайте ѝ това — и душата ще се превъзмогне, ще се научи тогава да вижда: красивото движение у животнитѣ, простотата у човѣшкитѣ обноси, величието на природата и могъществото на твореца Богъ.

Днесъ мога да добавя: дайте на душата и любовъ. Беаъ любовъ душата е мрътва. Чрезъ любовта тя възкрасва; чрезъ нея става божествена.

Който живѣе безъ любовъ — не познава себе си. А който не е позналъ себе си — всичко наоколо му е тъмнина.

Любовта е истинско слънце, което, кога изгрѣе, само тогава настава день.

Любете, за да не мине живота ви въ вѣчна нощъ.

4.

2. III. Полунощъ.

Не ме привива сънь.

Стоя на прозореца си и гледамъ нощта.

Южна нощъ съ тъмносини балдахини, оросени съ едри брилянти-звезди. Юнска нощъ, край задрѣмало море, по чиито брѣгове се мъркатъ сѣнкитѣ на вѣковни капариси.

Млада пролѣтна нощъ, огласяна отъ пѣсенята на славей. Млада юнска нощъ, увѣнчана съ вуала на млѣчния пжтъ; млада крайморска нощъ, свѣтла като блѣнъ на влюбена душа, дълбока като морето, вълшебна като любовта.

Чаровна нощъ! Ала по-чаровни сж очитѣ на любимата.

Азъ мисля по тебъ, моя Елена . . .

И споменътъ по тебъ е пѣсенята на славея; млѣчниятъ пжтъ на моето небе сж твоитѣ погледи; брѣговетѣ на моето море сж твоитѣ желаня и копнежи.

Азъ нося думитѣ на пѣсенята, която любовта нашепва; ти си — мелодията, която се нагласява по